

Тарас ЯНИЦЬКИЙ: «На війні, як на війні»

Інтерв'ю із медиком-солдатом

На війні їх називають ангелами-охоронцями, бо дають друге життя тисячам бійців. Коли герої виживають і одужують – найбільша заслуга у цьому лікарів. А вони на війні – на двох фронтах: чують не лише свист снарядів, а майже безупинний гул сирен “швидких”. Вони вже вміють миттєво реагувати на різні травми тих, кого везуть з поля бою. Вони забувають про свої болі, рятуючи інших.

Серед них і наш колега Тарас ЯНИЦЬКИЙ, який уже півроку рятує життя інших, ризикуючи своїм. Він повернувся з війни лише тому, що був травмований, лікувався у Львівському військовому госпіталі. У нього зболілий погляд і очі, котрі дивляться в саме серце, роздираючи його на шматки. Однак, він знову планує повернутися на Схід, щоб невідкладно надавати допомогу тим, хто захищає нас та нашу країну. Він – дитячий хірург Львівської міської поліклініки №4, піде туди уже втретє. Його повернення з нетерпінням і молитвою чекатимуть дружина Лілія Валеріївна (також лікар) і двоє синів Олег і Роман. Молодшому – лише 11 років.

А поки що – його розповідь – інтерв'ю з лікарем і солдатом, котрий зблизька бачив війну.

– Тарасе, яка вона – війна?

– Війна, як війна. Тисячі загиблих воїнів – молодих хлопців, мирних людей, матерів, убитих горем втрати синів, розруха, безлад. Біль, який переживаю, не можу передати. Його не можливо уявити нікому. Якою жахаючою чи вражаючою не була б моя розповідь про війну, ніхто з тих, хто не відчув війни на собі, не зможе зрозуміти та осягнути усе болюче, що принесла війна. Війна це те місце, де убивають. Війна – це понівечені молоді тіла. Це – пролита кров на гарячу від обстрілів землю. Це біль в очах таких самих, як ти, коли мова заходить про сім'ї. Це сльози, коли чуєш про втрати серед своїх. Це – розпач, коли дізнаєшся, що двадцятилітній хлопчина, з яким ще вчора розмовляв, вже ніколи не повернеться додому. Я не хочу, щоб мої діти знали, що таке війна. Тому я там, так само як і сотні інших поруч зі мною. /0

– Як і де почалася для Вас війна?

– Почалася, як для багатьох інших: був мобілізований Пустомитівським ОРВК. Маю звання капітана. Після підготовки – одразу фронт. Крива Лука, Красноперекопськ, Дмитрівка, Коростянівка... де ми тільки не були?!

– Ви зараз на лікарняному. Чим займаєтесь?

– Маємо новий реанімобіль, який подарували фронту волонтери. Але щоб туди доїхати, потрібне пальце. Тож обриваємо телефони, шукаємо, де його взяти. Взагалі, вкотре переконуєш, що війна у нас справді народна. Наші волонтери – це другий фронт. Якби їм дозволили закупити зброю, вони б її давно закупили, а ми – перемогли б. А тепер і їм непереливки: недавній стрімкий ріст курсу долара, подорожчання життя поставили у скрутне становище народ, той – який рятував армію.

– Тарасе, співставте війну реальну і ту, що нам показують по телевізору.

– Яюсь, я був – там, дружина телефонувала і не могла заспокоїтись, бо так розхвилювало її наше телебачення: різні

Колектив Львівського національного медичного університету продовжує допомагати колегам з Донецьку

Адміністрація і студентсько-викладацький склад Львівського національного медичного університету імені Данила Галицького продовжує надавати допомогу Донецькому національному медичному університету імені Максима Горького (зараз розташований у м. Красний Лиман). У рамках допомоги університет переслав близько 200 підручників для студентів з різних спеціальностей медичного профілю. У літньо-відпочинковий період 15-ом студентам Донецького національного медичного університету імені Максима Горького запропоновано безкоштовно оздоровитися в університетському спортивно-оздоровчому таборі «Медик», що знаходиться на березі мальовничого озера Пісочне (смт. Шацьк Волинської області).

У департаменті охорони здоров'я ЛОДА сформували волонтерську групу.

Ніхто краще не зрозуміє проблем і потреб військових медиків і тих лікарів, які перебувають у зоні АТО, як колеги, що залишилися у тилу. Тільки-но надійшли перші повідомлення про поранених бійців на Сході України, тилові медики діставали ліки, жертвували гроші для потреб захисників, перераховували частину заробітної платні, купували одяг, продукти. Ця допомога була ширкою, але спонтанною, неорганізованою. І щоб швидко доставляти в зону АТО найнеобхідніше, у серпні в департаменті охорони здоров'я ЛОДА сформували волонтерську групу тилових медиків, адже вони, як ніхто, розуміють, що якість першої долікарської допомоги суттєво впливає на ефективність подальшої спеціалізованої меддопомоги. Більшість працівників департаменту – медики за освітою, які мають досвід організації невідкладної допомоги під час скнилівської трагедії, інших надзвичайних ситуацій. Тому ї вирішили: організуватися й спеціалізуватися саме у забезпеченні бійців засобами невідкладної медичної допомоги. Тож скоординували дії медичних колективів: приєдналися управління охорони здоров'я Львівської міської ради, Асоціація головних лікарів, медична профспілка, Українське лікарське товариство.

канали подають відмінну інформацію навіть про кількість обстрілів. А реальна війна не така, як була у 45-му. Ворога бачиш рідко. Теперішня війна – це війна артилерії, градів. Іншими словами – військової техніки, якої у нас немає. Один металобрухт. Натомість маємо 400 км не закритого кордону і ворога, який має все і суне на нашу територію також все. –

– Чи скоро закінчиться війна?

– Гадаю, все залежатиме від Заходу. Чим більше душитимуть Росію санкціями, тим швидше усередині самої Росії вибухне. Ми ж все слухаємо, що каже нам Європа. Дуті перемир'я, так втомили всіх. Я вважаю: треба або слухати Європу, або воювати. На війні не може бути один правильний, тоді як інший робить все, що хоче. Тоді правильний програє. Втім я не є військовий стратег, я – медик. Та навіть мене вражає нескординованість дій наших військових. Я розумію, що неабияк важко воювати, коли однакова зброя, техніка, зовнішність, мова, форма, однак такі грубі помилки, які допускає вище військово командування, пробачати не можна. Ще у серпні, можна було б затиснути кільце, закрити кордон.

– Наскільки готовою до війни є медицина?

– На фронті є дві медицини: невідкладна, коли потрібно якнайшвидше довести, наводнити, просто не дати померти і звичайна медицина, коли треба вилікувати бійця від найрізноманітніших хвороб, бо бійці це – звичайні люди, яким властиво хворіти. Так тішить душу, коли по телевізору показують знайомі обличчя, які нещодавно вивозили з поля бою, ще в пам'яті той стан, тривога, а він – живий, посміхається!

– А що Вас «болить» найбільше?

– Найболючіше, що гине цвіт – молоді хлопці. Такого немає бути в XXI столітті. Для цього у нас є політики. Однак, їхні рішення, їхні команди: «спостерігати», «припинити вогонь», зовсім не популярні і ніхто їх не підтримує. Там не розуміють, скільки вже можна спостерігати, коли на країну суне ворог. Там, кладучи голови, не можуть дочекатися команди наступати і знищити ворога. Адже ніхто не хоче бачити його біля Бродів, Львова, Києва. Тому наші хлопці тримають оборону. Тому – терплять.

– Чим ми можемо допомогти?

– Зараз ми з напарником доукомплектуємо реанімобіль. Звернулися за допомогою до Богдана Дубневича. Не можу сказати, що саме потрібно на фронті, бо я – тут, але напевно, як завжди: ліки, одяг, харчі. У зв'язку з тим, що нещодавно літаками доставлена гуманітарна допомога з Чехії, Канади, Литви, волонтери роблять акцент на білизні, шкарпетках, взутті. Хто може – нехай допоможе!

– Тарасе, дякую Вам за інтерв'ю, за те, що Ви – там. Повертайтеся – живими! Повертайтеся з перемогою!

Тетяна ЯРЕМЧУК,
відповідальний редактор інформаційного
булетеня “За медичні права”

